

очудено глава. Ала веднага си подаде ржка. Дойде ѝ на умъ: когато нѣкой умира иска ржка за прошка.

Тя се отпусна.

Той ѝ взе ржката въ своитѣ и гальовно я погледна.

— Ти си много добра днесъ къмъ мене.

— Тя не му отговори. Противни ѝ бѣха думитѣ му.

— И този пѣтъ да оздравея, ще бждемъ . . . . Азъ разбрахъ, разбрахъ колко си добра, Царке . . . .

Тя трепна, като чу името си отъ устата му. Това ставаше за прѣвъ пѣтъ — и трѣпки я обзеха.

— Нали, Царке? — повтори той, и сѣкашъ и той изпита нѣкаква радостъ, кога каза името ѝ.

Тя, чувайки името си, като